

Takács E. Ildikó

NYÁR

Ártéri bokrok
harcolnak széllel, árral –
szederíz számban.

*

Mézillatú nyár -
természet gazdagsága
mireánk bízva.

*

Tomboló hőség
fák lédús gyümölcsei s
ég kékje húsít.

*

Szellőérintés
elröppenő pillanat -
az érzés marad.

*

Hajnalhasadás
vérpírosan szüli meg
az éledő fényt.

*

Az éj váltja fel
a Nap aranyát, apró
csillag-ezüstre.

*

LÉTIDŐ

Létidőnk kevés,
felbecsülhetetlen az
értéke mégis.

*

Múlt, jelen jövő
időnk mércéje - nincs az
időtlenségben.

*

Álomvilágom
megélt életemmel vált
valóságommá.

*

Elnapolt döntés
másnapig tartó remény,
igen - nem helyett.

*

Létfonatunkban
az egyik szál elszakadt!
Hogy szőjem tovább?

Szavak ölelnek
sárgult levélpapíron –
meddő érintés.

*

ALKONYEST

Ég
azúr
kékségét
alkonybíbor
lilára festi.

*

Az
egyre
gyengülő
Nap fénye még
arcom simítja.

*

Ne
menj még,
ágak közt
fel- feltűnő
vörös Napkorong.

*

Halk
nesszel
az este
belopózott
a kert csendjébe.

*

Hús
szellő
borzongat,
jöjj, öleld át
didergő vállam.

*

Tűz
pattog,
szikrái
csillagok, majd
pernyeként hullnak.

*

Hold
feljött,
sejtelmes
mosolyával
álomba ringat.